

החצר עורפות על העליונות, שהן גבוהות יותר מהמעקה של הגג, (58) כך שמיד כאשר יצא מרשות הגג, הוא נכנס לבין מחיצות החצר, והוא משתמר שם.

וכן אמר רבי אלעזר אמר רבי אושעיא: כגון שהיו מחיצות התחתונות עורפות על העליונות.

וכן אמר עולא אמר רבי יוחנן: כגון שהיו מחיצות העליונות עורפות על התחתונות.

אמר ליה רבי אבא לעולא: משנתנו, האומרת שאויר החצר קונה כמו החצר עצמו, כמאן היא? בהכרח, שהיא כרבי, דאמר לגבי שבת, שהזורק מרשות הרבים שבצד זה לרשות הרבים שממול ורשות היחיד באמצע, חייב חטאת על הוצאה מרשות הרבים לרשות היחיד, משום ש"קלוטה כמי שהונחה" דמיא. דבר הקלוט באויר רשות, הרי הוא כמונח בארץ. ולכן הוא חייב שתי חטאות, שכאילו עקר מרשות הרבים ועשה הנחה ברשות היחיד, ואחר כך עקר מרשות היחיד, והניח ברשות הרבים. וגם כאן הגט

ומתריצין: אמר רב יהודה אמר שמואל: בגג שיש לו מעקה עסקינן והגט נכנס בין מחיצות המעקה והרוח אינה יכולה להעיף אתו משם.

עולא בר מנשיא משמיה דאבימי אמר: הכא, כשהגיע הגט בפחות משלשה טפחים סמוך לגג, עסקינן, דכל פחות משלשה סמוך לגג, בגג דמי, והרי הוא כאילו נח ממש על הגג, (57) ולכן קנתה האשה את הגט שם.

שנינו במשנה: הוא מלמעלה והיא מלמטה, וזרקו לה, כיון שיצא מרשות הגג נמחק או נשרף הרי זו מגורשת.

והוינן בה: והא לא מינטר הגט בעודו באויר מעל חומות החצר [שהגמרא סברה שהגג גבוה מחומות החצר], שהרוח עלולה להעיף אותו מחוץ למחיצות החצר, והוי אויר שאין סופו לנוח, ומדוע היא מגורשת כאשר נמחק או נשרף הגט לפני שנח בחצר?

ומתריצין: אמר רב יהודה אמר שמואל: כאן מדובר כגון שהיו מחיצות התחתונות של

המשתמרת, שהרי הוא כמונח בחצר ומשתמר. ובאבני מילואים [קלט ד] מבאר שיטת רש"י, שלא פירש כפשוטו משום חצר שאינה משתמרת, שהיות והאשה יכולה לשמור את הגט שאם יבא רוח היא תתפוס את הגט בידה, נחשב לחצר המשתמרת, וכל החסרון הוא רק משום שאין סופו לנוח, שעל כל פנים מצד האויר עצמו אין סופו לנוח.

57. וכיון שהגג גבוה עשרה טפחים, הרי הוא חצר המשתמרת לכל מה שבתוכו. רש"י.

58. לכן נקט עודפות כדי שגם כשזורקו כלפי

וכתב עוד, שיטת רש"י מוכחת מהגמרא. שמתרץ עולא בר מנשיא דהכא בפחות משלשה סמוך לגג. ואם הקושיא היתה משום חצר שאינה משתמרת, מה בכך שמדין לבוד הרי הוא כמונח